

жда имамто на оногова, отъ когото си го чѣлзи: токмо ако знаешь добръѣ защо като чѣе онъ ще га зарадва.

117. Никаква сладость нема кога простира челоувѣкъ дѣлаги дѣмы за даалки работы, и да наноси тѣгота на който слѣшатъ: того ради кога хората убавашь или приказвашь нѣщо, ако убѣтишь чи не сѣ ублаждаватъ който слѣшатъ, по добръѣ е да скѣшишь онова приказванѣ или прочитанѣ, и да го свѣршишь.

118. Постоянъ и здравъ на умътъ га показва оный челоувѣкъ, който безъ продолженіе не плаща обѣщанното, и който съ работа изпълна което е реклъ съ устата си: защо токо вѣрещь ли га едно нѣщо, том часъ